

mænd til for at kræve Skatten op, og det tærer stærkt paa Skattens Udbytte. Ved Loven om Skat paa Indtægt og Formue af 1903 fik vi saaledes 228 Skatteraadsmedlemmer og 5 Overskatteraadsmedlemmer for hver Amtsraadskreds, og disse tage af Statskassen ifølge det forelagte Finanslovsforslag for det kommende Aar 268,500 Kr. Dertil kommer saa til Kommunerne for at opkræve Skatten 1½ pCt., det bliver tilsammen 498,300 Kr. eller næsten ½ Million. Det er meget dyrt, finder jeg. I det forelagte Forslag om Forhøjelse af Skat paa Indtægt og Formue ser jeg, at Skatteraadsmedlemmernes Antal indskrænkes lidt. Men kunde de ikke helt undværes? Jeg erkender, at de vare nødvendige i Begyndelsen for at faa Skattebyrden ligeligt fordelt mellem Kommunerne, særlig mellem Land- og Bykommuner; men nu, efter 8 Aars praktisk Arbejde, maa det dog være ordnet. Vi have og beholde jo desuden Skyldraadene, og ved Vurderingen til Ejendomsskyld sættes der en nogenlunde ligelig Norm for Beskatning ved By- og Landejendomme, og det har dog slet ikke saa lidt at sige; det paavirker i temmelig høj Grad Indtægts- og Formueskatten. Det, at Ligningerne i Kommunerne aldrig kunne paabegyndes, før man kan faa fat paa et Skatteraadsmedlem, virker i høj Grad generende og forsinkende for Ligningen af Kommuneskatten, ligesom det ogsaa maa betragtes som et reaktionært Skridt, at Grundlaget for Kommuneligningen kun kan lægges og skal lægges i Overværelse af en ministerielt beskikket Tillidsmand. Appellinstansen for Klager over Grundlaget til Ansættelse af Kommuneskatten er ogsaa bleven flyttet fra de folkevalgte Amtsraad over til de ministerielt udnævnte Skatteraad. Det er ogsaa reaktionært. Ved Ministerskifte kan det gaa med Skatteraadene, ligesom det gik med Husmandskommissionernes Formænd, de kunne ved den første Lejlighed afskediges alle, og nye, mere efter Situationen tilpassede, kunne udnævnes. Det er igen en Følge af deres reaktionære Karakter. Jeg vil bede det kommende Udvalg tage under Overvejelse, om Kommunalraadene, der jo dog nu maa fungere som Skatteansættere og som Skatteopkrævere, ikke lige saa godt ogsaa kunde regne den Smule Ligning ud; det tror jeg godt, de kunde. Naar vi endelig skulle spare, lad saa Amtsraadene faa noget at bestille, og lad dem fungere som Appellinstans i Stedet for Skatteraadene, saa at man kan indanke hele Kommuneligningen for Lands-

overskatteraadet, som saa vel burde gøres noget større; det var meget billigere, og jeg mener, det kan virke lige saa godt.

Hvis det eventuelle Udvalg imidlertid ikke mener, at hele dette Apparat kan undværes, vil jeg bede det om at tage under Overvejelse, om disse Skatteraad ikke kunde sammensættes paa en mere tidssvarende Maade, saaledes at de f. Eks. kunde vælges af Ligningsmyndighederne, selv om ogsaa Formændene skulde beskikkes af Ministeriet. Hvis vi overhovedet skulle have disse Skatteraad, synes jeg, det er urimeligt, at Kommunalbestyrelserne skulle have saa meget Arbejde i Grunden for ingenting med ogsaa at opkræve Statsskatten. Den burde opkræves af Amtstuerne. Men skulle vi spare, er det naturligvis det billigste at lade Kommunalraadene foretage Opkrævningen; de gøre det jo næsten gratis. Men jeg maa ogsaa betegne det som reaktionært, at Staten paalægger Kommunerne at opkræve en saadan Skat. Det er ganske sikkert ikke noget, der kan betragtes som en Udvidelse af det kommunale Selvstyre, at Sogneraadene komme til at gøre Tjeneste for Staten. Under Finanslovsforlaget første Behandling antydede jeg efter fra mange Sider at være bleven opfordret dertil, at vi muligvis kunde blive nødte til at lægge Skat paa Udøvelse af Jagt og paa Cykler. Jeg vil imidlertid haabe, at de forelagte Skattelovforslag maa blive vedtagne i en saadan Form, at det kan undgaa. Lad saa, hvis det bliver nødvendigt — og det kan maaske blive nødvendigt —, Kommunerne, der trykkes meget af de store Skatter, faa Lov til at lægge Skat paa Cykler og Jagt. Det bliver jo dog dem, der komme til at paaligne disse Skatter og føre Tilsyn med Opkrævningen af dem, og saa er det ogsaa rimeligt, at de selv faa dem. Jeg kan ikke lade være med at komme tilbage til de dyre Skatte- og Overskatteraad, og jeg synes, at det er uretfærdigt, at Staten paalægger Sogneraadene Arbejde med Ligning og Opkrævning af Statsskat uden noget andet Vederlag, end at de til Kommunen kunne faa 1½ pCt. af Skatten. Skatteraadene kunne putte deres Diæter og Honorarer i Lommen, Sogneraadene gøre en stor Gerning, de hjælpe til, at Kommunens Skatteydere pumpes for 2—3,000 Kr., og saa faa de i Løn derfor 30, 40, 50 Kr., som de maa aflevere til Kommunekasserne, det bliver ikke deres egne. Jeg vil bede det eventuelle Udvalg tænke herover, naar det faar Lovforslaget til Behandling, og se, om der